Ανακοίνωσις Ιεράς Κοινότητος Αγίου Όρους Άθω (30/12/2006)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Ιανουαρίου, 2007

Η πρόσφατη επίσκεψις του Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στο Οικουμενικό Πατριαρχείο επί τη θρονική εορτή του Αγίου Ανδρέου (30ή Νοεμβρίου 2006) και κατόπιν η επίσκεψις του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Χριστοδούλου στο Βατικανό (14η Δεκεμβρίου 2006) προεκάλεσαν ποικίλες εντυπώσεις, εκτιμήσεις και αντιδράσεις. Παρερχόμεθα όσα ο εκκοσμικευμένος Τύπος αξιολόγησε ως θετικά ή αρνητικά, για να επιμείνωμε σε όσα αφορούν την σωτηρία μας, χάριν της οποίας εξήλθαμε από τον κόσμο στην ερημία του Αγίου Όρους.

Ως Αγιορείται Μοναχοί σεβόμεθα το Οικουμενικό Πατριαρχείο, υπό την κανονική δικαιοδοσία του οποίου υπαγόμεθα. Τιμώμεν και ευλαβούμεθα τον Παναγιώτατο Οικουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο και χαιρόμεθα για όσα θεοφιλώς και με πολλούς κόπους εργάζεται υπέρ της Εκκλησίας. Μνημονεύομε ιδιαιτέρως την εν μέσω αντιξόων συνθηκών στερρά και ακατάβλητη υπεράσπισι των απαραγράπτων δικαίων του Οικουμενικού Πατριαρχείου, την στήριξι των εμπεριστάτων Ορθοδόξων τοπικών Εκκλησιών και την μέριμνα για την προβολή του μηνύματος της Ορθοδόξου Εκκλησίας ανά τον κόσμο. Επίσης οι Αγιορείται Μοναχοί τιμώμεν την Αγιωτάτη Εκκλησία της Ελλάδος, από την οποία οι περισσότεροι προερχόμεθα, και σεβόμεθα τον Μακαριώτατο Προκαθήμενό της.

Εντούτοις τα διατρέξαντα κατά τις πρόσφατες επισκέψεις του Πάπα στο Φανάρι και του Μακ. Αρχιεπισκόπου στο Βατικανό προεκάλεσαν στις καρδιές μας βαθυτάτη λύπη.

Επιθυμούμε και αγωνιζόμεθα δια βίου να φυλάξωμε την παρακαταθήκη των Αγίων Πατέρων, την οποία μας εκληροδότησαν οι άγιοι Κτίτορες των ιερών Μονών μας και οι προ ημών αοίδιμοι πατέρες. Ζούμε όσον ημπορούμε το μυστήριο της Εκκλησίας και την αμώμητο Ορθόδοξο Πίστι σύμφωνα με όσα καθημερινώς διδασκόμεθα από τις ιερές Ακολουθίες, τα ιερά αναγνώσματα και την εν γένει διδασκαλία των Αγίων Πατέρων που είναι διατυπωμένη στα συγγράμματά τους και στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων. Περιφρουρούμε ως κόρην οφθαλμού την δογματική μας συνείδησι, την οποία οικοδομεί η εντρύφησις στους φιλοθέους αγώνες και τα κατά

των ποικιλωνύμων αιρέσεων κατορθώματα των αγίων Ομολογητών Πατέρων, ιδίως εν προκειμένω του εν αγίοις πατρός ημών Γρηγορίου του Παλαμά, των Αγιορειτών Οσιομαρτύρων και του αγίου Οσιομάρτυρος Κοσμά του Πρώτου, του οποίου τα ιερά λείψανα παντίμως ασπαζόμεθα και την ιερά μνήμη πανηγυρίζομε. Φοβούμεθα να σιωπήσωμε, οσάκις τίθενται ζητήματα που αφορούν στην παρακαταθήκη των Πατέρων. Αισθανόμεθα βαρεία την ευθύνη μας έναντι των ευλαβεστάτων πατέρων και αδελφών της παναγιορειτικής Αδελφότητος και έναντι του ευσεβούς λαού της Εκκλησίας, ο οποίος προσβλέπει στον αθωνικό Μοναχισμό ωσάν σε αδιαπραγμάτευτο φύλακα των ιερών Παραδόσεων.

Οι επισκέψεις του μεν Πάπα στο Φανάρι του δε Αρχιεπισκόπου Αθηνών στο Βατικανό απέδωσαν ίσως κάποιες ωφέλειες κοσμικής σημασίας, όμως κατ' αυτές έλαβαν χώραν εκδηλώσεις ασύμφωνες προς τα θέσμια της Ορθοδόξου εκκλησιολογίας ή συμφωνήθηκαν δεσμεύσεις που δεν θα ωφελήσουν ούτε την Ορθόδοξο Εκκλησία ούτε τους ετεροδόξους Χριστιανούς.

Καταρχήν η υποδοχή του Πάπα έγινε ωσάν να επρόκειτο περί κανονικού επισκόπου Ρώμης. Κατά την τελετή ο Πάπας φορούσε ωμόφορο, προσφωνήθηκε από τον Οικουμενικό Πατριάρχη με το «ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου» ωσάν να πρόκειται περί χριστού Κυρίου, ευλόγησε το εκκλησίασμα και πολυχρονίσθηκε ως αγιώτατος και μακαριώτατος επίσκοπος Ρώμης. Επίσης η χοροστασία του Πάπα στην Ορθόδοξο θεία Λειτουργία με ωμόφορο, η απαγγελία του «Πάτερ ημών», ο λειτουργικός ασπασμός με τον Πατριάρχη, είναι εκδηλώσεις που ξεπερνούν τις απλές συμπροσευχές. Και όλα αυτά ενόσω ο παπικός θεσμός δεν υποχώρησε καθόλου από τις αιρετικές του διδασκαλίες και την πολιτική του, αντίθετα μάλιστα στην πράξη αποδεδειγμένα προωθεί και προσπαθεί να ενισχύσει την Ουνία και τα περί πρωτείου και αλαθήτου δόγματα και προχωρεί περισσότερο με τις διαθρησκειακές συμπροσευχές και τον διαφαινόμενο σε αυτές πανθρησκειακό ηγεμονισμό του Πάπα της Ρώμης.

Εν σχέσει με την υποδοχή του Πάπα στο Φανάρι μας λυπεί ιδιαιτέρως και το γεγονός ότι τα Μέσα Μαζικής Ενημερώσεως επανελάμβαναν την εσφαλμένη πληροφορία ότι τά, ως μη ώφελε, ψαλέντα τότε τροπάρια συνετάχθησαν από αγιορείτη ή αγιορείτες μοναχούς. Δραττόμεθα της ευκαιρίας να πληροφορήσουμε υπευθύνως τους ευλαβείς Χριστιανούς ότι συντάκτης τους δεν είναι, και δεν μπορούσε να είναι, αγιορείτης μοναχός.

Έπειτα η επιδίωξις του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών να συνάψη σχέσεις με το Βατικανό επί κοινωνικών, πολιτιστικών και βιοηθικών ζητημάτων, καθώς και η στόχευσις στην από κοινού υπεράσπισι των χριστιανικών ριζών της Ευρώπης (θέσεις οι οποίες συναντώνται και στην Κοινή Διακήρυξι Πάπα και Πατριάρχου στο Φανάρι), κατ' αρχήν μπορούν να θεωρηθούν ανώδυνες ή και θετικές, εφόσον στοχεύουν στην

καλλιέργεια ειρηνικών ανθρωπίνων σχέσεων. Ωστόσον παραλλήλως είναι σημαντικόν αυτά να μη δίδουν την εντύπωση ότι και σήμερα η Δύση και η Ορθοδοξία στηρίζονται στις ίδιες βάσεις και να μη οδηγούν στο να λησμονήται η απόστασις που χωρίζει την Ορθόδοξη Παράδοση από αυτό που συνήθως παρουσιάζεται ως δήθεν «ευρωπαϊκό πνεύμα». Η (Δυτική) Ευρώπη είναι χρεωμένη με μία σειρά αντιχριστιανικών θεσμών και ενεργειών, όπως οι σταυροφορίες, η Ιερά Εξέτασις, το δουλεμπόριο, η αποικιοκρατία· βαρύνεται με την τραγική διαίρεσί της με το σχίσμα του Προτεσταντισμού, τους ολεθρίους παγκοσμίους πολέμους, τον ανθρωποκεντρικό ουμανισμό και την αθεΐα της. Όλα αυτά είναι συνέπειες των θεολογικών παρεκκλίσεων της Ρώμης από την Ορθοδοξία. Η μία μετά την άλλη οι παπικές και οι προτεσταντικές αιρέσεις απεμάκρυναν από τον Δυτικό κόσμο τον ταπεινό Χριστό της Ορθοδοξίας και στην θέσι του εγκατέστησαν τον υπερήφανο άνθρωπο. Ο άγιος επίσκοπος Νικόλαος Αχρίδος και Ζίτσης έγραφε από το Νταχάου: «Τί είναι λοιπόν η Ευρώπη; Ο Πάπας και ο Λούθηρος ... Τούτο είναι η Ευρώπη εις τον πυρήνα της, οντολογικώς και ιστορικώς». Ο δε αγιασμένος Γέροντας Ιουστίνος Πόποβιτς συμπληρώνει: «Η Β΄ Σύνοδος του Βατικανού αποτελεί αναγέννησιν όλων των ευρωπαϊκών ουμανισμών... διότι η Σύνοδος ενέμεινεν επιμόνως εις το δόγμα περί του αλαθήτου του πάπα» και συμπεραίνει: «Αναμφιβόλως αι αρχαί και αι δυνάμεις της (δυτικο)ευρωπαϊκής κουλτούρας και του πολιτισμού είναι Χριστομάχοι». Δια τούτο έχει σημασία να προβάλλεται το ταπεινό ήθος της Ορθοδοξίας και να υποστηρίζονται οι πραγματικά χριστιανικές ρίζες της Ενωμένης Ευρώπης, αυτές που η Ευρώπη είχε κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, την εποχή των κατακομβών και των επτά αγίων Οικουμενικών Συνόδων. Σκόπιμον είναι η Ορθοδοξία να μη χρεώνεται αμαρτίες αλλότριες και επιπλέον να μη δίδεται η εντύπωσις στους εξ αντιδράσεως προς τις εκτροπές του Δυτικού Χριστιανισμού αποχριστιανισθέντες Ευρωπαίους ότι η Ορθοδοξία ταυτίζεται με αυτόν, αποτυγχάνοντας να μαρτυρείται ως η μόνη αυθεντική Πίστις στον Χριστό και ως η ελπίδα των λαών της Ευρώπης.

Είναι προφανεστάτη η αδυναμία των Ρωμαιοκαθολικών να αποδεσμευθούν από τις αποφάσεις των μεταγενεστέρων (κατ' αυτούς οικουμενικών) Συνόδων των, οι οποίες εθέσπισαν το Φιλιόκβε, το Πρωτείον, το Αλάθητον, την κοσμική εξουσία του Ρωμαίου Ποντίφηκος, την κτιστή Χάρι, την άσπιλο σύλληψι της Θεοτόκου, την Ουνία. Παρά ταύτα οι Ορθόδοξοι συνεχίζομε τις εθιμοτυπικές λεγόμενες επισκέψεις αποδίδοντας τιμές Ορθοδόξου επισκόπου στον Πάπα και αθετώντας σειρά Ιερών Κανόνων που απαγορεύουν τις συμπροσευχές, ενώ ο θεολογικός διάλογος επανειλημμένως ναυαγεί και ανασυρόμενος από τον βυθόν πάλι καταποντίζεται.

Όλες οι ενδείξεις οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το Βατικανό δεν προσανατολίζεται στην αποβολή των αιρετικών διδασκαλιών αλλά σε επανερμηνεία τους, δηλαδή σε συγκάλυψί τους.

Η ρωμαιοκαθολική **εκκλησιολογία** αλλάζει από την μία εγκύκλιο στην άλλη, από

την ανοικτή λεγομένη εκκλησιολογία της Εγκυκλίου «Ut Unum Sint» στην εκκλησιολογική αποκλειστικότητα της Εγκυκλίου «Dominus Jesus». Σημειωτέον ότι και οι δύο αυτές ρωμαιοκαθολικές απόψεις είναι αντίθετες προς την Ορθόδοξο Εκκλησιολογία. Η αυτοσυνειδησία της αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας, ως της μόνης Μιάς Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, δεν αναγνωρίζει τις ετερόδοξες εκκλησίες και Ομολογίες ως «αδελφές εκκλησίες». **Αδελφές Εκκλησίες** είναι μόνο οι ομόδοξες Ορθόδοξες Τοπικές Εκκλησίες. Καμμία καθ' ομωνυμίαν αναφορά σε αδελφές εκκλησίες πέραν των Ορθοδόξων είναι θεολογικώς επιτρεπτή.

Το **Φιλιόκβε** προβάλλεται από την ρωμαιοκαθολική πλευρά σαν μία άλλη νόμιμη έκφρασις της διδασκαλίας περί εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος, ισότιμη θεολογικώς προς την Ορθόδοξο διδασκαλία περί της «εκ μόνου του Πατρός» εκπορεύσεως. Άποψι, την οποία δυστυχώς υποστηρίζουν και ωρισμένοι ημέτεροι θεολόγοι.

Το παπικό άλλωστε **Πρωτείον** ο Ποντίφηκας το κρατεί ως απαρασάλευτο προνόμιο, όπως φαίνεται από την πρόσφατη απάλειψι του τίτλου του Πατριάρχου της Δύσεως από τον νυν Πάπα Βενέδικτο τον ΙΣΤ΄, από την αναφορά στην παγκόσμια διακονία του Αποστόλου Πέτρου και των διαδόχων του κατά την ομιλία του στον Πατριαρχικό Ναό, καθώς και από πρόσφατο επίσης λόγο του που διαλαμβάνει τα ακόλουθα: «μέσα στην κοινωνία με τους Διαδόχους των Αποστόλων, των οποίων την ορατή ενότητα την εγγυάται ο Διάδοχος του Αποστόλου Πέτρου, η Ουκρανική Καθολική Κοινότητα [σ.σ. ουνιτική] κατόρθωσε να διατηρήσει ζωντανή την Ιερή Παράδοση στην ακεραιότητά της» (Εφημ. Καθολική, αριθμ. φύλ. 3046/18-4-2006).

Η **Ουνία** πολλαπλώς και ποικιλοτρόπως ενισχύεται και επιβεβαιώνεται, παρά τις κατά καιρούς περί του αντιθέτου εξαγγελίες του Πάπα. Η ανειλικρινής αυτή στάσις μαρτυρείται πλην των άλλων περιπτώσεων και από την προκλητική παρέμβασι του προηγουμένου Πάπα Ιωάννου-Παύλου Β΄, η οποία ωδήγησε σε ναυάγιο τον Ορθοδοξο-ρωμαιοκαθολικό διάλογο στην Βαλτιμόρη, καθώς και από την επιστολή του νυν Πάπα προς τον Καρδινάλιο Λιουμπομίρ Χούζαρ, τον ουνίτη Αρχιεπίσκοπο της Ουκρανίας. Στην εν λόγω επιστολή (22/2/2006) σημειώνεται με έμφασι: «Επιβάλλεται να εξασφαλίσουμε την παρουσία και των δύο μεγάλων φορέων της μοναδικής Παραδόσεως (τού λατινικού και του ανατολικού) ... Διπλή είναι η αποστολή, που έχει ανατεθεί στην Ελληνοκαθολική Εκκλησία, που βρίσκεται σε πλήρη κοινωνία με τον Διάδοχο του Αποστόλου Πέτρου: από τη μια πλευρά να διατηρήσει ορατή μέσα στην Καθολική Εκκλησία την ανατολική Παράδοση· από την άλλη πλευρά, να ευνοήσει τη σύγκλιση των δύο παραδόσεων, μαρτυρώντας ότι αυτές όχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, αλλά και αποτελούν μια βαθειά ενότητα μέσα στην ποικιλία τους» (ένθ' ανωτ.).

Υπό την έννοια αυτή οι φιλόφρονες εκδηλώσεις, όπως αυτές των επισκέψεων του

Πάπα στο Φανάρι και του Αρχιεπισκόπου Αθηνών στο Βατικανό, χωρίς την προϋπόθεσι της ενότητος στην Πίστι, επιτυγχάνουν αφ' ενός μεν να δημιουργήσουν ψευδείς εντυπώσεις ενότητος και να απομακρύνουν τον ετερόδοξο κόσμο από του να προσβλέπη στην Ορθοδοξία ως προς την αληθινή Εκκλησία, και αφ' ετέρου να αμβλύνουν το δογματικό αισθητήριο πολλών Ορθοδόξων· επί πλέον δε να εξωθήσουν μερικούς από τους πιστούς και ευλαβείς Ορθοδόξους, που ανησυχούν για όσα ακαίρως και παρά τους Ιερούς Κανόνες γίνονται, σε αποκοπή τους από το σώμα της Εκκλησίας και την δημιουργία νέων σχισμάτων.

Γι' αυτό από αγάπη για την Ορθοδοξία μας, με πόνο δε για την ενότητα της Εκκλησίας και αποβλέποντας στην διατήρησι ακαινοτομήτου της Ορθοδόξου Πίστεως, διακηρύσσουμε προς κάθε κατεύθυνσι όσα στις 9/22 Απριλίου 1980 διακήρυξε η Έκτακτος Διπλή Ιερά Σύναξις της καθ' ημάς Ιεράς Κοινότητος του Αγίου Όρους:

«Πιστεύομεν ότι η Αγία Ορθόδοξος Εκκλησία μας είναι η Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού, έχουσα το πλήρωμα της Χάριτος και της Αληθείας και δι' αυτό αδιάκοπον την Αποστολικήν Διαδοχήν.

»Αντιθέτως αι "εκκλησίαι" και "ομολογίαι" της Δύσεως έχουσαι εις πολλά σημεία διαστρέψει την πίστιν του Ευαγγελίου, των Αποστόλων και των Πατέρων, στερούνται της αγιαστικής Χάριτος, των αληθών Μυστηρίων και της Αποστολικής Διαδοχής ...

»Ο μετά των ετεροδόξων διάλογος, εφ' όσον αποβλέπει να πληροφορήση αυτούς περί της Ορθοδόξου Πίστεως, ώστε όταν ούτοι καταστούν δεκτικοί του θείου φωτισμού και διανοιχθούν οι οφθαλμοί των να επανέλθουν εις την Ορθόδοξον Πίστιν, δεν είναι καταδικαστέος.

»Ο θεολογικός διάλογος ουδόλως δέον να συνοδεύεται από συμπροσευχάς, συμμετοχάς εις τας λειτουργικάς και λατρευτικάς συνάξεις εκατέρων και λοιπάς ενεργείας, αι οποίαι ενδέχεται να δώσουν την εντύπωσιν ότι η ημετέρα Ορθόδοξος Εκκλησία δέχεται τους Ρωμαιοκαθολικούς ως πλήρη Εκκλησίαν και τον Πάπαν ως κανονικόν Επίσκοπον Ρώμης. Τοιαύται ενέργειαι παραπλανούν και το Ορθόδοξον πλήρωμα και τους Ρωμαιοκαθολικούς, δίδοντες εις αυτούς την εσφαλμένην εντύπωσιν περί του τί φρονεί περί αυτών η Ορθοδοξία ...

»Το Άγιον Όρος χάριτι Θεού μένει πιστόν, ως και ο Ορθόδοξος του Κυρίου λαός, εις την Πίστιν των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων, εξ αγάπης και προς τους ετεροδόξους, οι οποίοι ουσιαστικώς βοηθούνται όταν οι Ορθόδοξοι δια συνεπούς Ορθοδόξου στάσεως τους υποδεικνύουν το μέγεθος της πνευματικής ασθενείας των και τον τρόπον της θεραπείας αυτών.

»Αι αποτυχούσαι απόπειραι του παρελθόντος δι' ένωσιν διδάσκουν ότι δια μίαν μόνιμον και κατά το θέλημα του Θεού ένωσιν εν τη Αληθεία της Εκκλησίας προϋποτίθεται διάφορος προετοιμασία και οδός εκείνων, αι οποίαι ηκολουθήθησαν εις το παρελθόν και φαίνεται να ακολουθώνται σήμερον».

Άπαντες οι εν τη κοινή Συνάξει Αντιπρόσωποι και Προϊστάμενοι τών είκοσιν Ιερών Μονών του Αγίου Όρους Άθω.

(Πηγή: www.agioros.com)